

DIVADLO PETRA BEZRUČE V OSTRAVĚ

**ATA
DINO
VAKOU
ZE LNĚ
LÁM
PA**

SASA LICHÝ:

ALADINOVA KOUZELNÁ LAMPA

Režie: František Čech

Výprava: Jan Dušek

Hudba: Jan Tomšíček

Pohybová spolupráce: Jiří Maršík j. h.

Představení řídí: Jaroslav Podbiera

Napovídá: Soňa Šimberová

Aladin	Miloslav Čížek
Ashra, jeho matka	Ludmila Bednářová
Muchradí, velkovezír	Pavel Handl
Haršahin, maghribský fakir	Jan Vlasák
Sultán	Alexandr Postler
Badr - al - badúra, jeho dcera	Drahomíra Hofmanová
Bázim	Jiří Fišer
Džán, otrok lampy	Václav Roštlapil
Tlustoch	Jaroslav Fukala
Sultánův hlasatel	Jaroslav Podbiera
Dívka	Johana Tesařová
Vojáci	Jan Havlíček
Černí herci	Miroslav Hruška
	Dana Kubušová
	Josef Dočekal
Hudebníci	Věra Marková
	Zdeněk Jermář j. h.

Premiéra 20. listopadu 1970.

Za Pohádkou Tisíce a jedné noci

Nevím jak vy, ale já jsem si už od klukovských let hrozně moc přál, podívat se do krajů velkých mešit a štíhlých minaretů, do míst sultánových paláců a rezidencí velkovezírů, do zemí, kterým se všem dohromady říká - Orient. A přál jsem si to tím víc, když jsem si poprvé přečetl pohádky Tisíce a jedné noci.

Třeba bych byl hrozně zklamán. Možná, že tam, kde kdysi stával uprostřed zahrad sultánův letohrádek, je dnes velké mezinárodní letiště, nebo dokonce kosmodrom. Asi už bych tam nenašel

oslíky, vlekoucí po prašných cestách svůj drahocenný náklad vonných bylin a vzácných koření. Vystřídaly je dálnice se svými svištícími automobily. Na někdy slavných trzích v Buchaře se určitě vedle koberců prodávají i tranzistory. Ale i tak bych se tam chtěl někdy podívat. Protože přes to všechno tam někde, alespoň ve vzduchu, na modrém nebi nebo na hladině jezírek musilo zůstat něco z kouzla, kterému podlehl velký kalif Harún Ar-Rašíd, když mu princezna Šahrazád vyprávěla noc co noc své kouzelné pohádky, které ještě dnes, po mnoha staletích, čtou rádi lidé ve všech zemích světa.

A myslím si, že stejnou touhu poznat a přiblížit si Orient, měl i Saša Lichý, když psal svoji Aladinovu kouzelnou lampu. A samozřejmě, že navíc musil ještě milovat dobrodružství. A vážit si opravdového citu a lásky a spravedlnosti. - A hlavně, musel mít rád děti. To vlastně vím docela určitě. Protože jinak by nemohl pro ně už víc než dvacet let psát a hrát divadlo.

Kouzelná lampa Aladinova byla vlastně první hrou, kterou Saša Lichý pro děti napsal. A potom ještě Cínového vojáčka, Laťku, Fripiri, Janu z Parku, Tři mušketýry a mnoho jiných her a adaptací, které jste možná vy, vaši starší sourozenci nebo mladší rodičové, viděli na jevišti našeho divadla. Ale příběh Aladina, chudého chlapce, který se stal princem, patří k hrám, ke kterým se rádi vracíme znovu. Proto chceme, abyste jej dnes s námi prožili i vy.

Vrtík

MUHRADI

PAVEL
HANDL

SULTÁN

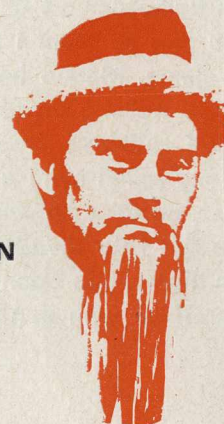
ALEXANDR
POSTLER

DŽĀN

VĀCLAV
ROŠTLAPIL

HARŠAHIN

JAN
VLASÁK

ALADIN

MILOSLAV
ČÍŽEK

BADR - AL - BADŪRA

DRAHOMÍRA
HOFMANOVĀ

BĀZIM

JIŘÍ FIŠER

ASHRA

LUDMILA
BEDNĀŘOVĀ

MÁLO - NEBO MOC?

Kolik je vlastně dvacet pět let? Dlouhá doba, řeknete mi asi. Mnohem delší, než váš dosavadní život. A snad máte pravdu. Ale za dvacet pět let nevyrostete ani pořádný stromek v lese. A člověk v tom věku vlastně teprve dokončuje studia, začíná samostatný život, zakládá rodinu. Tak tedy, kolik je opravdu pětadvacet? Málo - nebo moc?

Tu otázku jsem položil proto, že počátek téhle historie se udál právě před pětadvaceti lety. Tenkrát se parta mladých lidí - některým bylo jen o málo víc, než je dnes vám - usmyslila hrát divadlo pro děti. Měli k tomu jeden starý divadelní sál, kde místo jeviště byla velká díra po výbuchu letecké bomby - a to bylo vlastně všechno. Pokud nepočítáme velký pytel nadšení a odvahu poprat se se vším, co by bránilo jejich záměru.

Jejich prvním úkolem na cestě za uměním bylo - vzít lopaty a zaházet tu díru. A přidávat zedníkům. A taky pokrývačům. A mezi tím studovat první hru, pohádku o Ondřeji a draku, kterou pro malé i velké napsal Viktor Dyk. Její premiéra byla v prosinci před pětadvaceti lety. A touto premiérou začala historie Divadla mladých, které dnes znáte jako Divadlo Petra Bezruče.

Z těch zakládajících členů mu zůstali věrni dva: herečka Štěpánka Ranošová a výtvarník Otakar Schindler. Ostatní se rozešli do divadel po celé

republice a někteří si našli časem jiné povolání, protože hrát divadlo není práce lehká, ani nijak zvlášť výnosná a chcete-li ji dělat, musíte ji milovat nad všechno ostatní.

Hrát divadlo pro děti, to není nijak jednoduchá záležitost. Když se kdysi ptali K. S. Stanislavského, slavného ruského divadelního režiséra a teoretika, jak se má vlastně hrát pro děti, odpověděl: V podstatě tak, jako pro dospělé. Jenže lépe, mnohem lépe. - A snahou po realizaci této myšlenky je naplněno těch 25 let života Divadla Petra Bezruče.

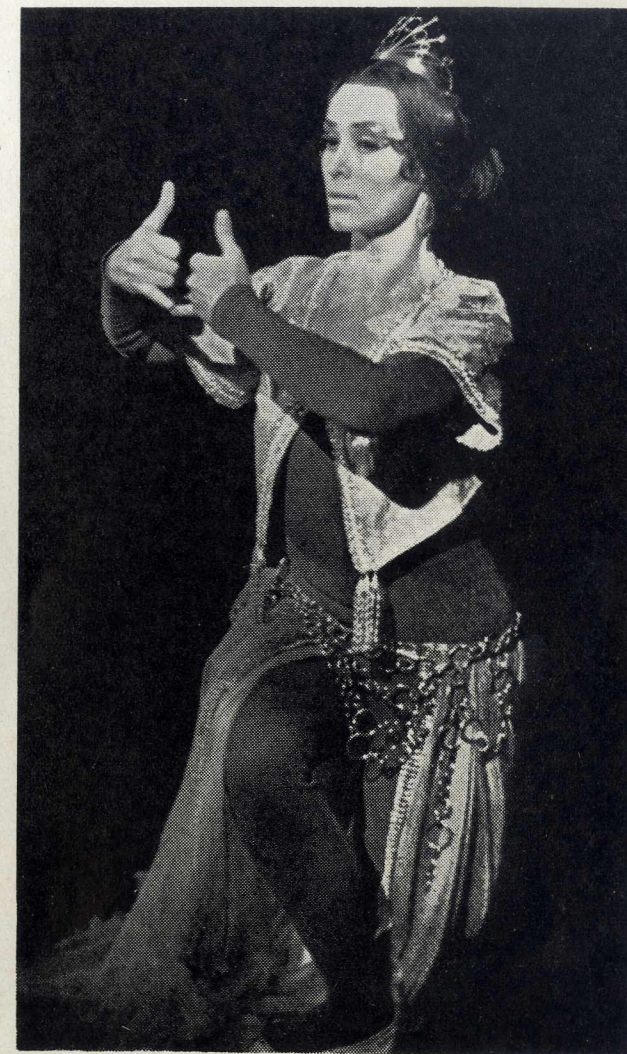
Svět kolem nás se mění neuvěřitelnou rychlostí. Když jsme začínali s naší prací, létala dopravní letadla třístakilometrovou rychlostí a o televizi jsme četli jen v zahraničních časopisech. Dnes je rychlost třeba TU 144 větší, než rychlost zvuku a televize je v každé domácnosti. Vinnetou, jeden z ideálů vás, našich dnešních diváků, ležel tenkrát zaprášen a nepovšimnut v regálech knihoven a kosmonauti, hrdinové dnešní doby, seděli v krátkých kalhotách ve školních lavicích. Svět se mění a s ním se mění i zájmy mladých lidí, pro které hrajeme. Mnoho her a představení, kterým v hledišti našeho divadla tleskali vaši, tenkrát patnáctiletí rodičové, by asi dnes těžko obstálo před nároky jejich synů a dcer. Měli byste se tedy zeptat, co vám po tomto zjištění dává, co vám může dát toto divadlo, s jeho věčně stejným portálem, neměnnou oponou a třeba i se stejnými herci, kteří se vám den ode dne víc a

víc vzdalují věkem i osobními zájmy. Ale myslím, že by to byla nesprávná otázka.

Hodnoty, které dává divadlo, neleží v oblasti techniky. Jejich cena je docela jinde. Je v dojetí i ve smíchu, v lásce a zaujetí pro správnou věc, ve stranění dobru a spravedlnosti a v odporu proti zlu a bezpráví, proti hlouposti, nadutosti a zlobě. To jsou vlastnosti lidí, s nimiž se setkáváte na našem jevišti. Bavíte se jimi a uvažujete o nich. A my bychom chtěli, abyste vždycky fandili těm správným. Abyste se je naučili dobře chápat. A aby ve vás zůstalo jejich vědomí ještě dlouho potom, kdy opustíte naše hlediště.

V tom je smysl naší práce a podaří-li se nám to, je naše divadlo mladé. I ve svých dvaceti pěti letech. A zůstane mladé i za dalších padesát.

Vrtík

Program ke hře Kouzelná lampa Aladina vydalo DPB - výtvarník programu Jan Dušek, foto František Krasl, typografická spolupráce Jindra Kosourová. - Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., provoz 22, Hollarova 14, Ostrava 1. Cena 0,90, Kčs

